

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **J. V.**, právně zastoupeného JUDr. Pavlem Natisem, advokátem se sídlem v Ostravě, Sokolská třída 21, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem v Ostravě, 28. října 117, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2015, č. j. MSK 104985/2015,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobce byl uznán vinným z přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že dne 14. 1. 2015 v 20:14 hod. řídil v Ostravě – Hrabůvce po ulici Plzeňské u ulice Pavlovové, ve směru jízdy k ulici Horní osobní motorové vozidlo tovární značky BMW 325, RZ X, přičemž v obci překročil v místě nejvyšší dovolenou rychlost jízdy, stanovenou dopravním značením B20a „nejvyšší dovolené rychlost“ stanovená na 50 km/hod., neboť mu byla silničním rychloměrem PolCam naměřena rychlost 87 km/hod., a po

odečtení možné odchylky rychloměru -3 km/hod. vozidlo řídil rychlostí minimálně 84 km/hod., tedy překročil maximální dovolenou rychlost jízdy v obci nejméně o 34 km/hod. Tímto jednáním porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání mu byla uložena podle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu sankce, a to pokuta ve výši 2.500,- Kč. Dále byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000,- Kč stanovené podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Správní orgán I. stupně, Magistrát města Ostravy, odbor dopravně správních činností, rozhodl o vině žalobce dne 22. 7. 2015 rozhodnutím pod č. j. SMO/261050/15/DSČ/Fra tak, jak uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku, a žalobci byla uložena sankce uvedená rovněž v odstavci [1] tohoto rozsudku. Správní orgán vycházel ze spisové dokumentace obsahující oznámení přestupku, úřední záznam, videozáznam měřicího zařízení ze dne 14. 1. 2015, ověřovací list č. 257/14.

[3] Žalovaný výrokem I. napadeného rozhodnutí zamítl odvolání a napadené rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 22. 7. 2015, č. j. SMO/261050/15/DSČ/Fra potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že neshledal v postupu správního orgánu I. stupně žádné procesní vady, které by mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a přestupek byl obviněnému prokázán bez důvodných pochybností, přičemž se především zaměřil na žalobcem předložené omluvy z jednání a metodiku provedeného měření.

Obsah žaloby

[4] Žalobce v nadbytečně obsáhlé žalobě formuloval několik žalobních námitek, které soud shrnuje do následujících dvou oblastí: (i – procesní námitky) prvými námitkami žalobce napadá postup správního orgánu I. stupně, který konal ústní jednání bez přítomnosti žalobce, přestože se tento řádně omluvil a přiložil potvrzení lékaře o své zdravotní indispozici; (ii – věcné námitky) druhá skupina námitek pak směřuje proti důkazům, jež správní orgány použily, konkrétně proti výstupům z měřicího přístroje, resp. metodice měření rychlosti přístrojem PolCam PC2006, jakož i postup policisty při měření – žalobce především relativizuje relevanci měření samotného, neboť se jedná pouze o nepřímou metodu stanovení rychlosti „měřeného“ vozidla, tj. odvozenou od rychlosti vozidla policejního.

Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že především odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný však zdůraznil, že se u žalobce jednalo o již třetí omluvu, přičemž byl poučen o náležitostech, avšak těmto nedostál. Dále žalovaný upřesnil své závěry o údajích z měřicího zařízení a vyjádřil se k námitce, že zasahující policista nepostupoval v souladu s návodem k měřicímu zařízení.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[6] Žalobce zopakoval svůj závěr o nepřiměřenosti požadavku správních orgánů na kvalitu omluvy z ústního jednání. Dále žalobce konstatuje, že správní orgány zcela mylně interpretují fotografie z měření žalobcova vozidla, přičemž dle žalovaného je z fotografií evidentní, že měření trvalo 8 sekund, nikoli 4 sekundy, protože rychlost činila 45 km/h nikoli 87 km/h. A konečně též zopakoval svůj názor o postupu měření policistou Z. P.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

[7] Dne 6. 2. 2015 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 29. 1. 2015 a předvolání k ústnímu jednání na 25. 2. 2015. Součástí předvolání byla řada poučení o právech účastníka řízení včetně poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu – o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Součástí správního spisu je následující:

- tiskopis „Oznámení (odevzdání) přestupku (věci)“ ze dne 14. 1. 2015, ve kterém byl policistou zaznamenán přestupek žalobce, přičemž žalobce uvedl, že se přestupku nedopustil a povolenou rychlost nepřekročil;
- úřední záznam ze dne 14. 1. 2015, vypracovaný pprap. Z. P.;
- videozáznam průběhu přestupku, jenž je výstupem z měřicího zařízení PolCam PC 2006, uloženo na CD s popiskem KRPT-11363/PŘ-2015-070706 (dále jen „videozáznam“);
- osvědčení č. 2662/14/039 o oprávnění policisty Z. P. k ovládání měřiče rychlosti PolCam a dalších;
- ověřovací list č. 257/14 ze dne 5. 12. 2014, kterým byla ověřena správná funkčnost měřicího zařízení PolCam PC 2006, výrobního čísla 1322PL/2008;
- tři printscreeny z videozáznamu přehrávaného na počítači s časy záznamu 20:14:26, 20:14:34 a 20:14:22;
- výpis z evidenční karty žalobce se záznamem přestupků ze dne 26. 1. 2015;
- omluva z nařízeného jednání na den 25. 2. 2015 s potvrzením o pracovní neschopnosti MUDr. S. H.;
- předvolání k ústnímu jednání na den 16. 3. 2015 s náhradními termíny ve dnech od 18. 3. 2015 do 13. 4. 2015 (celkově deset navržených náhradních termínů);
- protokol o ústním jednání ze dne 16. 3. 2015 a rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání dopravního přestupku ze stejného dne vydané pod č. j. SMO/094749/15/DSČ/Fra;
- omluva z nařízeného jednání na den 16. 3. 2015, 18. 3. 2015 a 20. 3. 2015 s potvrzením o pracovní neschopnosti MUDr. S. H.;
- rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2015, č. j. MSK 46594/2015, kterým bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16. 3. 2015, č. j. SMO/094749/15/DSČ/Fra a věc byla tomuto orgánu vrácena;
- předvolání ze dne 29. 6. 2015 k ústnímu jednání na den 20. 7. 2015 s náhradními termíny ve dnech od 23. 7. 2015 do 6. 10. 2015 (celkově 21 navržených náhradních termínů), součástí předvolání je též poučení o náležitostech řádné

a důvodné omluvy z ústního jednání – žalobci bylo toto předvolání doručeno dne 9. 7. 2015 fikcí do datové schránky;

- protokol o ústním jednání ze dne 20. 7. 2015, jehož se žalobce neúčastnil;
- podání žalobce ze dne 17. 7. 2015, které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 20. 7. 2015, přičemž na poštu v Popradu bylo dáno dne 17. 7. 2015 – toto podání obsahuje omluvy na všechny navržené termíny, přičemž se jedná o 23 samostatných omluv (omluva na 20. 7. 2015 dvakrát), přičemž všechny obsahují stejný text, pouze se mění datum jednání – z omluvy pak plyne, že žalobci bylo dne 17. 7. 2015 vystaveno „Potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti“ MUDr. M. T. s tím, že lékařka odmítla vystavit lékařskou zprávu, dokud neproběhnou odborná vyšetření a do té doby měl žalobce nařízen klid na lůžku v Popradu – z „Potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti“ pak plyne, že žalobce je práce neschopný od 17. 7. 2015, diagnóza označena jako R 53 a vycházky byly povoleny od 10 h do 12 h a od 15 h do 17 h.

[8] Dne 22. 7. 2015 bylo vydáno rozhodnutí č. j. SMO/261050/15/DSČ/Fra (doručeno žalobci dne 2. 8. 2015).

[9] Proti rozhodnutí orgánu I. stupně bylo podáno u téhož správního orgánu dne 17. 8. 2015 odvolání a téhož dne bylo předloženo k rozhodnutí Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje.

Právní úprava

[10] Podle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*

[11] Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h⁻¹ a více nebo mimo obec o 30 km.h⁻¹ a více.*

[12] Podle ust. § 59 poslední věty správního řádu *je předvolaný povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.*

[13] Podle ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*

Právní posouzení věci samé

[14] Soud po přezkoumání správních spisů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když nepřisvědčil žádné z žalobních námitek žalobce. K jednotlivým námitkám pak soud uvádí následující:

[15] Krajský soud k **první** žalobní **námítce**, resp. okruhu procesních námitek konstatuje, že není jeho úkolem sáhodlouze polemizovat s názory žalobce o relevanci formulářů a diagnostických možnostech slovenských lékařů, ač je k tomu žalobcem očividně „vyzýván“, nýbrž je povolán hodnotit zákonnost postupu správního orgánu v kontextu řádnosti a včasnosti žalobcovy omluvy z nařízeného jednání, pročez se s námitkou neztotožnil. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že správní orgán I. stupně vydal své meritorní rozhodnutí po ústním jednání, které bylo nařízeno předvoláním ze dne 29. 6. 2015, přičemž se jednalo o již třetí předvolání ve věci, kdy na předchozí dvě žalobce reagoval omluvou ze zdravotních důvodů. Žalobce v žalobě obšírně rozebírá nemožnost přesné diagnózy jeho zdravotního stavu, přičemž tím vysvětluje to, že z jeho 23 omluv na všechny navržené termíny nejsou vůbec zjevné jeho konkrétní zdravotní komplikace, které by fakticky bránily účastnit se ústního jednání v některém z navržených termínů.

[16] Jak výše uvedeno, lze přestupkovou věc projednat v nepřítomnosti obviněného z přestupku jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednávání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Za vadu řízení se pak považuje, pokud věc bude projednána v nepřítomnosti obviněného, který se nedostavil bez náležité omluvy, ale je tady existence důležitého důvodu. Z hlediska nutné součinnosti obviněného z přestupku však musí správní orgán i při existenci důležitého důvodu zhodnotit i závažnost skutečnosti, pro kterou mu obviněný nedoručil náležitou omluvu. Na druhou stranu náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod, provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66). Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32: *„zákon nestanoví přesné ustanovení toho, jak by měla náležitá omluva vypadat. Posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu ustanovením § 74 zákona o přestupcích“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 2 As 16/2008-41). Krajský soud dává v hodnocení řádnosti omluvy zapravdu žalovanému, který jednoznačně dospěl k závěru o účelovosti jednotlivých omluv, jejichž účel byl pouze toliko „taktický“ ve snaze prodloužit správní řízení, až by došlo k zániku odpovědnosti za přestupek. Žalobce v žalobě uvádí, že požadavky správních orgánů na obsah omluvy jsou přehnané a nesplnitelné, a že lékař, který nemá „v ruce“ všechny zprávy z odborných vyšetření, není schopen správně stanovit diagnózu. K této argumentaci krajský soud dodává, že správní orgány si vůči žalobci nepočínaly nikterak nestandardně, naopak postupovaly správně, když na již třetí sérii omluv hleděli přísnějším „zrakem“, pokud by žalobce v omluvě popsal, v čem konkrétně jej zdravotní

stav omezuje natolik, že nemohl přijít na žádný z 22 navržených termínů v průběhu tří měsíců, pak nemohl očekávat, že správní orgány budou hodnotit jeho opakovanou omluvu jako řádnou – o čemž byl *nota bene* výslovně poučen v předvolání. Správní orgán I. stupně jednoznačně a předem definoval své požadavky na řádnost omluvy (v předvolání ze dne 29. 6. 2015), přičemž požadoval, přesný popis projevů onemocnění a uvedení, v čem tyto projevy brání účasti u ústního jednání – tento požadavek je krajským soudem hodnocen jako zcela legitimní a každý člověk, nejen lékař, je schopen popsat to, co mu brání v tom se dostavit na určené místo a čas, proto je argumentace žalobce zcela lichá a měl požadovat po své slovenské lékařce, aby takový popis projevů (pokud tyto skutečně existovaly) začlenila do potvrzení, a pokud tak neučinila, měl alespoň sám tyto projevy popsat.

[17] Pokud žalobce v omluvách uvedl, že mu byl nařízen klid na lůžku, pak je takový popis nedostatečný a též zavádějící – z potvrzení MUDr. M. T. plyne, že měl denně povoleno celkově čtyři hodiny vycházek, což nesvědčí o stavu, který by po dobu třech měsíců bránil žalobci se ústního jednání účastnit. Je tedy zcela evidentní, že omluvy žalobce byly ryze účelové a v kontextu jejich opakování též nedostatečné. Argumentace žalobce by byla relevantní pouze v případě, že by správní orgány požadovaly popis nejen příznaků onemocnění, ale též i jejich příčin, což by vskutku vyžadovalo vyjádření odborných lékařů, avšak tato situace v projednávané věci nenastala, pročez je potřeba hodnotit tuto námitku žalobce jako zcela nedůvodnou.

[18] V souvislosti s touto žalobní námitkou žalobce v žalobě několikrát poukázal na zcela bagatelní „chyby“ správních orgánů v psaní, přičemž soud žádnou nehodnotil jako natolik závažnou, aby způsobila nezákonnost rozhodnutí správních orgánů jako celku.

[19] Správní orgán I. stupně tedy nepochybil, pokud konal ústní jednání bez přítomnosti žalobce a následně vydal meritorní rozhodnutí.

[20] **Druhým okruhem námitek** žalobce zpochybňuje způsob měření rychlosti vozidla, jakož i policistu Z. P., jako osobu způsobitou k provedení měření. Krajský soud dospěl k závěru, že uvedené námitky jsou nedůvodné.

[21] Žalobce rozporuje zjištění správních orgánů o délce doby měření, když podle něj z fotografií, jež jsou obsahem správního spisu, plyne, že měření probíhalo od 20:14:26 do 20:14:34, přičemž byla ujeta dráha 100 metrů – a předkládá svůj výpočet rychlosti podle vztahu rychlost rovná se dráha za čas ($v = s \cdot t$) a dospívá k rychlosti 45 km/h, přičemž za vstupní data používá dráhu 100 metrů a čas 8 sekund. Krajský soud k této námitce konstatuje, že správní orgány nesprávně z videozáznamu vyextrahovaly snímek s časem 20:14:34, když pro účely správního řízení bylo vhodnější použít snímek s časem 20:14:30, neboť se jedná o skutečný konec měření – což je patrné z videozáznamu – tato skutečnost však nemá za následek nesprávnost rozhodnutí ve věci samé, jak bude podrobně vysvětleno níže. Krajský soud z videozáznamu zjistil, že přístroj PolCam PC2006 poté, co bylo ukončeno měření, ještě dalších přibližně pět sekund zobrazuje záznam o naměřené rychlosti, proto tedy mohl vzniknout snímek obrazovky s časem 20:14:34 s naměřeným časem uprostřed obrazovky, byť měření skončilo v čase 20:14:30, což je rovněž patrné z videozáznamu. Žalobce tedy při svém

výpočtu vycházel z nesprávných vstupních údajů – měření probíhalo pouze sekundy čtyři nikoli osm, což je patrné nejen z videozáznamu samotného, ale též z údaje na něm vyznačeného v levém dolním rohu, kde je uvedeno „T:004.0:s“ v čase 20:14:30, když veličina T již dále nenarůstá.

[22] Žalobce následně zpochybnil technickou způsobilost přístroje k měření a ovlivnění údajů lidským faktorem, konkrétně postup policisty Z. P., přičemž odkazuje na závěr správního orgánu I. stupně, kdy bylo dovozeno u jiné přestupkové věci žalobce, že právě policista Z. P. nepostupoval v souladu s návodem a měření nebylo možno použít jako podklad pro rozhodnutí o přestupku. Žalobce na tomto místě dává do souvislosti dva zcela rozdílné děje a dovozuje, že pokud policista jednou měřil špatně, pokaždé měřil špatně – avšak tento závěr se soudu jeví jako nepřipadný. U přestupkového děje, který byl chybně policistou zadokumentován přístrojem PolCam PC2006 došlo k tomu, že při měření vozidla žalobce bylo zaznamenáno též jiné vozidlo, pročež nebylo možno zjistit, které vozidlo bylo vlastně videozáznamem zachyceno. Jinými slovy u chybného měření existovala objektivní skutečnost, která způsobila vadu měření, a která zároveň byla zjevná z videozáznamu. Aby došlo k důvodným pochybnostem o způsobu, jakým policista měření prováděl, musely by existovat u daného konkrétního měření nějaké objektivní indicie o chybném postupu, které však v daném případě neexistují. Krajský soud na tomto místě připomíná názor vyslovený Nejvyšším správním soudem např. v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz): „Je tomu tak proto, že krajský soud ve svém rozsudku (str. 8 a 9) dostatečně podrobně odůvodnil, z jakých důvodů považuje za nadbytečné zjišťovat, zda k obsluze měřícího zařízení byli policisté oprávněni a proškoleni, či nikoliv. Bylo tomu jednak proto, že jsou k této činnosti (kontrola/dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu) oprávněni ze zákona a současně také proto, že protiprávní jednání stěžovatele bylo dostatečně přesvědčivě zadokumentováno na pořízeném videozáznamu. Tento záznam svědčí o nepřetržitém kontaktu policejní hlídky s vozidlem pachatele přestupku - stěžovatele a umožňuje jeho spolehlivé zjištění.“ Krajský soud dospívá k závěru, že vzhledem ke skutečnosti, že přístroj PolCam PC2006 je určitý druh sofistikovaného kamerového systému, který je schopen spočítat přesnou rychlost policejního vozidla a zároveň zaznamenat pohyb jedoucího vozidla před ním (skutečnost známa z činnosti správních soudů srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 9 As 131/2015-25 odst. 10), pak pro jeho správné fungování jsou podstatné dvě zásadní okolnosti: (i) schopnost přesného měření rychlosti policejního vozidla, což bylo ověřeno autorizovaným metrologickým střediskem dne 5. 12. 2014, podle ověřovacího listu č. 257/14; (ii) a dostatečně určité zaznamenání jízdy sledovaného vozidla, tak aby bylo možno s jistotou konstatovat, že nedošlo k záměně s jiným vozidlem a vozidlo bylo na počátku a konci měření ve stejné vzdálenosti od policejního vozidla. Obě tyto podmínky správného fungování a relevance pořízený videozáznam splňuje, pročež jsou všechny polemiky o neodborném používání přístroje PolCam PC2006 policistou Z. P. zcela nepřipadné – žalobce relevantně nezpochybnil konkrétní měření jeho vozidla v dané přestupkové věci, pouze poukázal na jiné špatné měření.

[23] Soud k námitce žalobce též přezkoumal skutečnost, zda bylo vozidlo žalobce v okamžiku započetí měření ve stejné vzdálenosti od vozidla policie jako na konci

měření. Z videozáznamu plyne, že měření bylo započato v čase 20:14:26 a ukončeno v čase 20:14:30 – soud dává žalobci částečně zapravdu, že snímek z času 20:14:34 byl správnými orgány použit nesprávně (jak naznačeno výše), neboť se jednalo o snímek po čtyřech sekundách od ukončení měření a za tu dobu se mohla vzdálenost mezi vozidly výrazně změnit, avšak správní orgány provedly dokazování též samotným videozáznamem, ze kterého je patrné, že v uvedených časech počátku a konce měření, byla vozidla ve stejné vzdálenosti. Krajský soud považuje jakékoli další dokazování v tomto směru za nadbytečné, když uvedená skutečnost je zcela zjevná laickým pohledem, když bylo po celou dobu na kameře nastaveno stejné přiblížení (tzv. zoom) – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 9 As 131/2015-25 odst. 16 a 17: *„K doložení toho, že vzdálenost mezi měřícím a měřeným vozidlem nebyla na počátku měření větší než na jeho konci, může sloužit jakýkoli důkazní prostředek, z něhož zjišťovaná skutečnost s požadovanou mírou průkaznosti vyplývá. Naplnění požadavku na dostatečnou mírou průkaznosti je nutno hodnotit v každém individuálním případě s ohledem na konkrétní okolnosti případu. Co se týče nynější věci, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i správními orgány, že videozáznam z policejního měření v daném ohledu dostatečný byl. Jak již bylo uvedeno výše, rozlišení videozáznamu, jeho kompozice společně s délkou doby, po kterou se měřilo, a především jeho obsah, z něhož lze rozeznat, že měřené vozidlo se velmi pomalu vzdalovalo vozidlu měřícímu, svědčí o této skutečnosti. Vyhodnocení, zda se vozidlo přibližuje, vzdaluje či udržuje konstantní vzdálenost od vozidla, které jede před ním, patří k nezbytným dovednostem řidiče. Nejvyšší správní soud zastává názor, že pouhé posouzení, zda dochází ke změně vzdálenosti mezi vozidly, je kvalitativně odlišné od vyčíslení vzdálenosti ve fyzikálních jednotkách. Při posouzení, zda nedochází ke změně vzdálenosti, jde o zhodnocení průběhu dynamického děje, což je pro lidský zrak daleko přirozenější než vyčíslení vzdálenosti ve fyzikálních jednotkách, jehož podstatou je zjištění, kolikrát se jednotka vzdálenosti vejde do měřené vzdálenosti. Z tohoto důvodu nelze a priori vyloučit, že skutečnost, že vzdálenost mezi měřícím a měřeným vozidlem nebyla na počátku měření větší než na jeho konci, lze prokázat videozáznamem. Pro zodpovězení otázky, zda je videozáznam v daném ohledu dostatečně průkazný, je však vždy třeba pečlivě posoudit videozáznam i navazující okolnosti případu.“*

Závěr a náklady řízení

[24] Závěrem pak soud konstatuje, že správní orgány se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci správního deliktu, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[25] Ze všech výše uvedených důvodů tedy krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), aniž by nařizoval jednání podle ust. § 51 s. ř. s. zamítl a ztotožnil se se závěrem správních orgánů.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodoval krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. s přihlédnutím k tomu, že procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, který by přesahovaly jeho obvyklou úřední činnost, nevznikly a též se práva na náhradu nákladů výslovně vzdal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 30.6.2016

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně